

נעה אמיתי, ננה אריאל, אלכס בן ארי, עומר ברקמן, קורל גדג',
הדס גלעד, דורי דרדיקמן, דנה הלוי, שני חכימי, עופר טיסר,
ענבל כהן-אור, עינת לביאד, סיגל נאור פרלמן, אורית מיטל,
אבנר מרים, יעל ערן, שני פוקר, חמוטל פישמן, חניתה כהן קמחי,
חולקט ~ אורי קרין, רומן, נטע שאולוב, קרן שפי, אפרת ששון

תהלוכה

את היצירה הבאה כתבו 24 כותבים וכותבות, במכתב שרשרת שהועבר במייל, במהלך חודש מרץ 2022.

כל אחד כתב שורה אחת, והזמין כותב או כותבת נוספת להמשיך את התהלוכה בעוד שורה. כל כותבת ראתה רק את השורה האחרונה שנכתבה, ולא את השיר השלם. כל מכתב שרשרת יצר תהלוכת כתיבה של מחברים ומחברות שאין ביניהם בהכרח קשר או הכרות.

פתחנו תהלוכות רבות. חלקן נגדעו מיד או גוועו מהר מאוד. אחרות המשיכו והמשיכו. חלקן יצאו חסרות פשר. באחדות נגע חסד ההקשבה והמקריות. כמה מהן מוצגות כאן לפניכם.

זהו ניסיון לכתיבה משותפת, הזמנה להניח יד על כתף ולהתחיל לצעוד בלי לדעת לאן.

עורך: אבנר מרים

* תודה מיוחדת לכותבות ולכותבים שלקחו חלק בתהלוכות שאינן מופיעות כאן.

*

אֲנִי שָׁמָּה יָד עַל הַכֶּתֶף שְׁלֶךְ וְאַנְחֵנוּ מִתְחִילוֹת לְצַעַד
מוֹדָר מְאֹד לְחוּשׁ עֵינַיִם שֶׁל אִשָּׁה נְעוּצוֹת בַּגֵּב שְׁלֶךְ

*

אֲנִי נִצְמַדֶּת אֶל חֶסֶר הָאוֹנִיִּים עַד שְׂבֻקָּע נִצֵּן הַזְדָּהוּת
עוֹלָה כְּמוֹ חֲרָצִיּוֹת בְּשׁוּלֵי מַעֲזֵבָה
גִּבְעוֹל אָבִיב חֲצוּף מִנֶּפֶשׁ חֲרָבָה
וְהוּא הַשְּׂאֵלָה וְהוּא גַם הַתְּשׁוּבָה

*

זֶה נִמְשָׁךְ אֵלַיךְ
זֶה נוֹהָה אֵלַיךְ
(זֶה מְוַשֵּׁיךְ הֶלְאָה)
אֶל הַמִּפְתָּן הַבָּא

הַטּוֹר הַחֲדָשׁ: לְלַגֵּם לִפְתָּן אוֹ לְנִגֵּב רֶבֶה
הַטּוֹר הַחֲדָשׁ: מִהֲרֻצָּה הַמְּלַכְלֶכֶת בְּזוּיֵת מוֹזָרָה שֶׁל הַגֵּב

*

אֲנִי מִנִּיחַ יָדַי עַל גִּבְךָ וְאַנְחֵנוּ מְדַלְּגוֹת בְּגֵן יַעַר בֵּין הַכְּנִסְיָה לְצַעַר בְּעֲלֵי חַיִּים
הַטּוֹסִים קוֹרְאִים וּמְנִיפָה נִפְרֶשֶׁת בְּחִזּוֹנוֹ, הַפְּלָבִים נוֹבְחִים וּפְחָד הַנְּטִישָׁה נִצְמַד
אֶל הַצִּלְעוֹת
אֲנֵחֵנוּ נֶאֱלָמוֹת. מוֹצְאוֹת מַחֲסֵה לְרִגְלֵי עֵץ גְּבוֹה. בְּמֶרְחֵב שֶׁהַתְּפִנָּה מֵאֲתָנוּ
צִפּוֹר מִתְחִילָה לְשִׁיר:

*

"יש לך כשרון לשכב בגבה הדשא", אמר המורה הרוחני
אבל אני רציתי שילמד אותי ללכת על צמרות
הוא אמר לי "קדם תלמידי לפל"
לא ידע שאני המורה

*

שכחתי את העינים על הספסל בחוץ
ובכל פעם שהן נעצמו נפקחו בי שלך
מדליקות פנסים בסמטאות החשוכות שלי
כמעט הצלחתי להעלים מהן עין

*

כבישים שחרים נמתחים תחתיהן
פוסעות בדממה אל עתיד מערפל
בציקדות שקולן אבד מחסר אור
נאלמו המקוננות מעל קברה של ורניקה
(אנו נאלמות אל תוך גבולות גופינו)
ועכשו ביער המשגע הזה אין את מי לאהב

*

פערו עפעפים, הרחיבו אישונים, הביטו בתחתית חומת הבטון